

Luggemissed.

I.

Ühbel küllamehbel olli üks weike terrane poeg, kes ei olnud wannem kui kahhekülsa aastat, et jo hakkas issa lambaid sure hõleaa karjas hoidma. Olli omma karjaga ühbel päwal kaunis kaugel küllast ärra sanud siis kui raske mürristamine touis. Täew sai peagi ni musta pilwega kaetud, et pimme olli kui kesi õ aial. Waike assi ümberringi; ei pu lehte ligus; ükski metsa ellajas ei annud suggugi heält; ei seäsed mängind enam, ja toga hing nähti sedda tulawat rasket mürristamist hirmuga odata. Poisi lambad ollid ennast tungil kokko aianud, Pead üssepidi. Karja koer pistis ninna poisi kae alla. Lapse südda wärrises ka. Kui nüüd mustast pilwest tulline wälkolõmist sai, nenda et Ma wabbises, kissendas pois ja hüdis: „armas tadike,

armas eideke! et jookskke omma waese Hansule ja lammastele appi.“ Selle kissendamisse peäle olli nenda nähha nago lambad ollid ka märko wõtnud sest, et pois ei jaksand enam hoida egaa kahjo eest warjutada. Sedda nähhes sai häbbi poisi peäle temma kartlikko mele pärrast. Tulletas ennese mele neid sanno, mis olli tihti emma suust kuulnud, et wagoad innimesed ei ellades mitte üllemast abbist ilma ei olle, waid et Jummalä kässo peäle head inglid allati abbiks nende ümber on. Sest läks poisi südda jälle tuggewaks. Astus kindla melega lammaste wasto, torjus neid ja käs kis koera temma ammetis olla. Kui lambad nüüd nago arro said sest, et noiel karjatsel ei olnud enam hirmo, siis jäid rahholiste seisda ja ei kippund enam laiale jookkda, ka siis mitte kui wälkolõminne üht puud otse nende kõrwas purruks aias. Peagi mürristamine olli ülleläinud ja üks wägga illus wikklerkaar rõmustas poisi süd-